

VZPOMÍNKA na bčk

Před dvaceti lety 10. prosince 1994 ve věku 62 let zemřel žirovnický rodák, velký příznivec fotbalu a brankář Slavoje, Václav Buček, přezdívaný Oskar.

My kluci, hned po válce, kdy se fotbal stal naším nejoblíbenějším sportem, jsme k němu vzhlíželi s obdivem, protože pro nás byl nejlepším brankářem v Žirovnici. Chytal už za dorost a mužstvo pod trenérským vedením učitele Mrákoty si vedlo na hřišti v Baborách obstojně a mnohdy úspěšně. Obzvláště Oskarovy robinzonády nás tehdy fascinovaly. Proto jsme byli hrdí, když si na plácku před Plíhalovou hospodou stoupl do improvizované branky, (jedna tyč strom, druhá velký kámen), a dovolil nám na něho ze silnice kopat desítky.

Po vojně chytal za A mužstvo hrající krajský přebor. Zajímal se o něj i Meteor České Budějovice. Když se jednou vrátil z jejich tréninku, kde ho zkoušeli a vzal si stovkou v kapse, prohlásil na tehdejší korzu před školou. „Dali mi kilo, a řekli ať přijedu zas.“ Ale on už tam nejel a zůstal věrný Slavoji.

Jenže ne nadlouho. Z ničeho nic odešel do Prahy a pak jezdil do svého domu v „Uličce“ s přítelkyní Jarkou, se kterou měl později dva syny.

Když zanechal aktivního fotbalu, začal o něm psát do novin. Informace o výsledcích žirovnických mužstev, ale i o dění ve „městě perleti“, což byl jeho obligátní výraz, se pak objevovaly nejen v okresním týdeníku Nástup a krajských novinách, ale kupodivu i v jiných tiskovinách. Stal se z něho dopisovatel se zkratkou –bčk- .

Jednou mi v jeho pražském bytě ukázal sedm popsaných sešitů s podrobnostmi o jednotlivých zápasech Slavoje, neboť byl i rozhlasovým hlasatelem. Oznamoval pravidelně před utkáními sestavy mužstev a vstřelené

branky v průběhu jednotlivých utkání. Jeho hlasatelský um byl obzvlášť výrazný při perleťových pohárech. Na starém baborském hřišti hlásil ještě z dřevěné budky na střeše tribuny, z fotbalového stadiónu Budín ze speciální kabiny opatřené novou aparaturou.

Byli jsme tak trochu novinářsky spřízněni, Když to fungovalo, dodával jsem mu fotografie a on pod ně psal texty. Ale jednou to zafungovalo i jinak. Stál jsem v Praze na křižovatce Na Poříčí, poblíž Bílé Labutě. Mezi auty, která projížděla dolu k bývalému Těšnovskému nádraží jel jeden náklad'áček, který z ničeho nic začal troubit. A troubil pouze na mne. Za volantem seděl Václav Buček a oba jsme si stačili zamávat.

Naposled jsem ho viděl, když vycházel z Gongu. Bylo to po nějakém vyhraném zápase a všichni fotbalisti oslavovali, jen on odcházel předčasně.. Měl jedno rameno netypicky svěšené a celý se zdál přihrbený. Jen jsme se pozdravili. Zřejmě mu nebylo dobře. Sledoval jsem jeho chůzi a byly to možná jedny z posledních kroků, které tu v Žirovnici otiskl. V tom malém světě, ve „Městě perleti“ o kterém tak rád psal.

P.S.

Na počest Oskara - Václava Bučka, zvaného též Parádička (tak je uváděn v románu Letní křídla), byl v Žirovnici sehrán zápas s SK Popelín.

Ve dresu FC Gong Jiřího Poláčka nastoupili fotbalisté zvučných jmen - jako Standa Marek, Leoš Mitas, Jiří Charousek, Pepa Ciboch, Ivan a Petr Čechovi, Zdeněk Ježek, Jiří Vodáček, Roman Bruner, Pepa Rosa, Jiří Tomšík, Jan Voharčík. Chytil Petr Severa, trenéry byli Mitas Ladislav a Jarda Secký.

K uctění památky připravili: Miloš Konáš, Jiří Poláček